

[Lilli Gyldenkilde]

at svinge sig for højt op at tro, at det vil komme i den nuværende situation.

Men groft sagt må jeg sige, at vi synes, det er godt, at man tager fat på at forenkle den lov; det har trængt sig på i meget lang tid. Skiftende regeringer har jo været medvirkende til, at den er blevet mere og mere kompliceret, at cirkulæremængden er blevet større og større, og at blankethysteriet, som jeg har vovet at kalde det, er blevet helt grotesk.

Jeg synes, det er helt fint, hvis man ender med at kunne spare de 700.000 blanketter til efterlønsmodtagerne, men ser et lille problem, som jeg godt vil have vi taler lidt om under udvalgsarbejdet med denne lov, nemlig om man måske skulle fastholde bare en halvårlig oversigt til efterlønsmodtagerne, sådan at de kan holde kontrol med, hvor meget arbejde de faktisk har tilbage i perioden. Det skal ikke være noget kardinalpunkt, men jeg synes, det er noget, vi skal tale om i udvalget.

Vi ser som sagt meget positivt på forslaget. Der er nogle spørgsmål, vi vil stille, men intentionerne i forslaget er vi enige i, og som sagt havde vi gerne set, at der havde været nogle flere ting med.

For at det ikke skal blive en skamrosning, er det eneste, jeg skal sige til sidst, at det er lidt ærgerligt, at man har lavet en lovgivning i oktober måned, som gør det endnu vanskeligere at administrere denne lovgivning, når intentionen jo er at sørge for, at den ikke bliver så vanskelig at administrere, og her tænker jeg selvfølgelig på den sidste dagpenge-lovgivning om supplerende hjælp og dispensationsregler. Kunne vi have undgået det, havde det været en lykke.

Men vi ser positivt på lovforslaget og vil arbejde positivt med det i udvalget.

Lawaetz (FP):

Lovforslaget går stort set ud på en forenkling, og enhver form for forenkling og undladelse af overflødig arbejde i det mægtige papirmaskineri hilser vi med glæde.

Det er ikke epokegørende ændringer, der her foreslås, men lidt har også ret.

Jeg hæfter mig først og fremmest ved, at der kan spares 700.000 blanketter om året. Alene papir, trykning og porto må være et stort beløb. Jeg er ikke så bekymret for ud-

fyldelsen af blanketterne, for efterlønsfolkene har vel ikke andet at lave, og det giver lidt beskæftigelse. Men det må vel have været sådan, at der hidtil har siddet måske ikke fine sagsbehandlere, men dog et personale, som har sorteret og eftersat disse 700.000 blanketter, og det må jo så kunne spares fremover. Det må være noget positivt.

Indberetning én gang om året var hr. Kaj Poulsen lidt betænkelig ved. Det er jeg i og for sig ikke, og jeg kunne godt lide at vide, hvad hr. Kaj Poulsen tænker på, for hvis sådan noget går lovligt til, så kommer der jo en lønseddel fra et eller andet firma på de 200 timer, så det behøver man såmænd ikke at holde så meget styr på. Hvis man ikke har andet at lave, kan man godt føre de 200 timer ind i lommebogen, for det er jo sådan, at en efterlønsmodtager, som ikke er momsregistreret, ikke kan beskæftige sig med selvstændigt arbejde.

Nu ved jeg godt – det har jeg læst – at en stor del af efterlønsmodtagerne ikke foretager sig noget rent arbejdsmæssigt, men den energiske del – det gælder navnlig tidligere håndværkere – vil alligevel ikke overholde 200 timers reglen. Alle, der har lidt praktisk føling med håndværket, ved jo, at efterlønsordningen har forøget såkaldt sort arbejde. Det er derfor mindre væsentligt, at man lemper reglerne lidt ved at anvende kalenderåret i stedet for den tidligere 12 måneders periode.

Arbejdsformidlingskontorerne slipper for en række oplysninger til A-kasserne om resultatløse anvisninger. Her ligger også en arbejdsbesparelse, men måske også en svaghed, idet arbejdsformidlingen i større omfang skal vurdere, hvornår det drejer sig om arbejdsvægring, og om der bør idømmes karantæne. Det lægger man jo mere over til arbejdsformidlingen på denne måde, og her vil jeg da godt lige indskyde, at hvad angår netop arbejdsvægring og idømmelse af karantæne, var der i høj grad – henvendt til arbejdsministeren – brug for at stramme bestemmelserne. De administreres alt for lem-fældigt, bl.a. over for de – forhåbentlig ikke alt for mange, men de findes – langstidsledige, der i virkeligheden ikke ønsker at komme i arbejde.

Jeg kunne godt fremføre en række eksempler herpå, men det vil kun føre til en negativ debat med de hovedansvarlige for hele